

Sygn. akt: **X C 4161/16 upr.**

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Jerka
Protokolant:	apl. adw. Martyna Olewniczak

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2017 r. w Olsztynie

sprawy z powództwa Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko A. C.

o zapłatę

powództwo oddala.

Sygn. akt X C 4161/16 upr

UZASADNIENIE

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., wystąpił w dniu 14.11.2016r. do tut. Sądu z pozwem skierowanym przeciwko A. C. domagając się zasądzenia kwoty 6.337,39 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu. Nadto, wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 15.05.2015r., przejął od (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. prawa do wierzytelności z tytułu umowy bankowej o numerze klienta (...), na podstawie której pozwana otrzymała od (...) Bank (...) S.A. określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonej w umowie. Powód dochodzi od pozwanej niespłaconej kwoty należności głównej wraz z zaległymi odsetkami naliczonymi przez wierzyciela pierwotnego zgodnie z wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/89/116/PST z dnia 09.11.2016r. Powód wezwał pozwaną do zapłaty, jednakże do dnia wniesienia pozwu zobowiązanie nie zostało uregulowane. Na kwotę należności składa się: należność główna wynikająca z zawartej umowy w wysokości 3.425,74 zł, odsetki naliczone przez wierzyciela pierwotnego w wysokości 248,00 zł, odsetki karne naliczone przez wierzyciela pierwotnego w wysokości 2.285,41 zł, odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez stronę powodową od dnia cesji wierzytelności do dnia poprzedzającego złożenie pozwu w wysokości 378,24 zł.

Pozwana A. C. nie stawiła się na rozprawie i nie zajęła stanowiska na piśmie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 15 maja 2015 r. pomiędzy powodem (Kupujący) a (...) Bank S.A. we W. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, które wynikały z zawartych umów bankowych świadczonych przez (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W.. Strony tej umowy ustaliły też, że sprzedawane wierzytelności zostały szczegółowo określone w załączniku do umowy. (dowód: Umowa przelewu wierzytelności i wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k.8-13)

W dniu 21.10.2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty dochodzonej w pozwie wierzytelności.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 14, , wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 9.11.2016r r. k. 7)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda, których prawdziwość i wiarygodność nie była kwestionowana przez pozwaną. Zdaniem Sądu powód nie wykazał jednakże, aby przysługiwało mu roszczenie dochodzone pozwem a w konsekwencji aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności przysługującej względem pozwanej.

Wskazać trzeba, że powód wywodzi swe roszczenie z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 15.05.2015 r., na podstawie, której miał nabyć dochodzoną pozwem wierzytelność.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił jednak, aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności. W myśl przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega również najmniejszej wątpliwości, iż wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

W umowie przelewu wierzytelności z dnia 15 maja 2015r. wskazano jedynie, iż na jej podstawie powód nabył od (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wierzytelności z tytułu umowy łączącej dłużnika z bankiem dokonanych z osobami fizycznymi.

W przedmiotowej umowie przelewu wierzytelności brak jest jednak jakiegokolwiek odniesienia do wierzytelności dochodzonej od pozwanej. Powód nie przedłożył żadnej Listy Wierzytelności stanowiącej załącznik, w którym wskazana byłaby niniejsza wierzytelność. Powód przedstawił jedynie wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, który w ocenie Sądu może jedynie stanowić dowód tego, iż wyciąg taki został sporządzony. Zdaniem Sądu nie stanowi on potwierdzenia istnienia wierzytelności względem pozwanej w kwocie dochodzonej pozwem. Dokument ten został podpisany przez radcę prawnego –M. Ł. jednakże nie stanowi on jego poświadczenia za zgodność z oryginałem w myśl art. 6 ust 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, zgodnie, z którym radca prawny ma prawo sporządzania poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem w zakresie określonym odrębnymi przepisami. Poświadczenie powinno jednakże zawierać podpis radcy prawnego, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie - również godzinę dokonania czynności. Wskazać należy, iż w

sprawach cywilnych rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431).

Wystarczającym do wykazania zasadności roszczenia dowodem nie może być zdaniem Sądu wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda (k.7). Wyciąg ten jest dokumentem prywatnym pochodzącym od powoda - na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011r. (wydanym w sprawie V CSK 187/06, publ. MoP (...)) utracił charakter dokumentu urzędowego korzystającego z domniemania prawdziwości. Zatem w ocenie Sądu jest to jedynie dokument prywatny wyrażający stanowisko powoda i nie jest dowodem wykazującym nabycie przez powoda wierzytelności względem pozwanej i wysokość tej wierzytelności. Jednocześnie powód nie przedłożył umowy źródłowej zawartej przez (...) bank (...) S.A. z pozwaną a z której wynikałaby wierzytelność, która była przedmiotem przelewu.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, iż powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanej dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa, bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie, z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód winien, zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

Nie można było również w przedmiotowej sprawie uznać, że pozwana nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznała powództwo. Powód był w sprawie reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego i winien on przejawiać chociaż minimum staranności w wykazaniu zasadności powództwa. Zdanie się powoda na niezaprzeczenie merytorycznie jego twierdzeń przez pozwaną nie zwalniało go od wykazania chociaż minimum okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Stosownie do treści powoływanego już art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7.11.2007r. (II CSK 293/07) „Ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności”.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy beczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W art. 339 § 2 kpc nie chodzi o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda. W omawianym przypadku sąd ocenia, czy okoliczności podane w pozwie nie budzą uzasadnionych wątpliwości, albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Wprowadzone przez przepis art. 339 § 2 kpc swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku.

Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30).

Podkreślić należy, iż w przedmiotowym postępowaniu strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien był być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych, w przypadku, gdy powołuje mniej dowodów niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił.